

Homilie herdenkingsmis Anton van Wilderode

28.06.2009

Een schilder heeft zijn palet. Zijn kleuren liggen zo voor het grijpen. Een beeldhouwer heeft zijn marmer of zijn klei, tastbaar onder zijn handen, zijn beitel of zijn spatel.

Een componist heeft zijn klanken en akkoorden, hij hoort ze reeds voor ze op papier staan.

Een dichter heeft het woord, zo schamel, als geplukt uit het niets, en toch zo rijk, geteeld, op de akker van zijn volk, eeuw na eeuw.

Het woord heeft die wondere kracht om een realiteit aanwezig te brengen die er nog niet is. Het is niet toevallig dat een oeroude schrijver die de wording van de kosmos wilde duiden, God woorden in de mond legt: God sprak "Licht word !" En het werd licht.

Het is niet toevallig dat Johannes, om de realiteit van God te omschrijven, eeuwen later, teruggrijpt naar datzelfde verhaal en zijn evangelie begint met dezelfde woorden: "In den beginne..."

Hij schrijft als een arend die zich in wijde cirkels op zijn prooi stort: "In den beginne was het woord... en het woord was bij God... en het woord was God."

Daarmee is het er uit: de onnoembare, de onuitsprekelijke is een Woord, het oerwoord, bron van alles wat is, het woord dat alles plukt uit het niets.

Zoals bij ons, kleinschalige wezens, een woord van vergeving een nieuwe relatie schept. Zoals een woord van dank een beetje hemel op aarde brengt, zoals een woord van bemoediging een nieuwe weg openmaakt. Zoals het woord van een dichter op subtiele wijze een ontroering te weeg brengt.

"Het woord was God" zegt Johannes. Dat woord heeft Paulus, de onvermoeibare, verkondigd. Hij was de leurder, de venter van het Woord. Hij heeft in heel het middellandse zeebekken mensen doen herleven, mensen vrijgemaakt.

Anton Van Wilderode heeft zich in het spoor van Paulus gewaagd, letterlijk dan: van Tarsos in Kilikia tot op de laatste plek, nabij de weg naar Ostia.

Hij heeft zich in het spoor van Paulus gewaagd, heeft zich begeistert aan datzelfde Woord. Hij heeft er zijn eigen gedachten en gevoelens in gelegd. Hij heeft het Woord in duizend vormen doen herleven. Hij heeft het gekneed, het laten rijzen tot brood en uitgedeeld in bijtklare brokken, geen ander wapen voerend dan het woord.

Het blijft smaken, ook in deze tijd, waarin het woord verdrongen wordt door het visuele, en de droom door de verheerlijking van het banale, en de wijsheid door de dictatuur van de perceptie.

Wij mogen nog altijd proeven van zijn woorden, er zijn gedachten in lezen en de weg vinden naar het mysterie dat ons draagt, het Woord: zo veel groter dan ons hart.

Manu Verhulst.